

FLUIM

Ik ben zestien jaar oud, een jochie met donkerblond stekeltjeshaar en een puntig neusje met een snottebel. Een snotaap. Ik hang tegen de muur van het fietsenhok van Tuinbouwschool De Kring in Bleiswijk, het hok waar lompe brommerboeren samenklonteren. Met mijn schooltas op de grond. Zo'n zware, robuuste, ouderwetse rechthoekige van leer waarvan de hoeken altijd uitscheuren en met zo'n ijzeren dichtkliksysteem dat altijd kapotgaat. Daarin boeken over plantkunde, wiskunde, bodemleer en bloemschikken en een etui met pennen, potloden en een gummetje. En natuurlijk de bontgekleurde Ryam-popagenda, die in het begin van het schooljaar met haar lege dagpagina's, afgewisseld met popidolen, een soort hoopvolle belofte inhield om aan het eind van het jaar verkreukeld en matig gebruikt, vol hanenpoten en vreemde kleine pentekeningetjes te eindigen.

Het loopt tegen oud en nieuw en overal hoor ik de knallen van de piraatjes en strijkers die de rotjochies afsteken. De schemerige lucht ruikt een beetje naar het kruit door de waterkoude heen. In mijn mond een net aangestoken sjekkie, halfzware Van Nelle. Dat is heel stoer voor mijn leeftijd en nog stoerder is dat ik na elk trekkie van m'n sjekkie een vette witte fluim op straat rochel.

Dan loopt het enige verliefde stelletje van de tuinbouwschool langs me het fietsenhok in. Ze zijn altijd bij elkaar, als natte tongen in en om elkaar versmolten. Kijken niet op of om. Dag in dag uit. Hij is zelfverzekerd. Een echte man. Ik weet dat hij weleens meedoet met het ontgroenen van de eerstejaars, die Biggen worden genoemd en over het schoolplein rondgereden worden in grijze, ijzeren vuilcontainers. Hoe hij hun benen en armen om het boompje midden op het schoolplein in elkaar haakt, waarna de krijsende Big door hem en andere Boeren met appeltjes wordt bekogeld. Hij heeft ook al een Zundapp. En zij heeft vooral een mooie kont waar ik vaak naar kijk. Hij heeft vaak zijn hand op haar kont, terwijl zijn vingers zoeken naar het vochtige, broeiende kerfje tussen haar benen. Volgens mij heeft ze altijd dezelfde donkerblauwe, strakke spijkerbroek aan. Die zit zo strak dat ik er zelf jeuk aan mijn benen van krijg. En nu gaan ze kussen in het fietsenhok en misschien wel meer. Het is een publiek geheim op school dat het fietsenhok niet alleen voor het stallen van fietsen gebruikt wordt. Het is voor mij zo onwerkelijk. Ik ga al blozen als een meisje lief naar me

kijkt, die me dan vervolgens toewerpt: "Ik bijt niet hoor!" Nee, ik trek liever de vastgeplakte bladzijden van groezelige, doorregende seksblaadjes als Candy, Chick of Tuk uit elkaar die ik soms in de bosjes vind tijdens mijn ellenlange fietstochten heen en weer naar school, en die daar door een viezerik weggepleurd zijn.

Het koppeltje is al best wel lang in het beruchte fietsenhok van Tuinbouwschool De Kring in Bleiswijk. Ik bedenk wat ze allemaal met elkaar doen. De ader in mijn nek klopt van een zinnigheid die nergens toe leidt. Hoogstens tot een gestold verhaal dat vastloopt in een strot vol sputum.

Het verliefde stelletje loopt het fietsenhok uit en fluistert woordjes, terwijl ze elkaar kleine kusjes geven en elkaar zachtjes strelen. Fijn hebben ze het samen. Ik kijk ze vluchtig aan, neem een trekje, blaas de rook uit in de ijzige lucht en spuw nonchalant op de straat. Ze zien me niet staan.

Waarom sta ik hier alleen? Ik voel de kou door mijn door watersnieuw bevroren wollen handschoenen heen. Ik stap op mijn barrel en rij over de lange weg naar Rotterdam-Schiebroek onder de grijze, koude lucht. Vuurwerk knalt. Het gaat nu sneeuwen. Ik heb het koud en voel traantjes prikken in mijn ogen. Maar ik ga naar mijn moeder, waar ik door de pijnlijke tintelingen heen mijn handen zal warmen aan de moederhaard. Ze wacht op me. Alleen.

